

EEN ACTIEPLATFORM VOOR PALESTINA

Olie... om opnieuw olijfbomen te planten

Sinds enkele maanden hebben de NGO's en actiecomité's in Vlaanderen, die zich inzetten voor de solidariteit met het Palestijnse volk, de handen in elkaar geslagen. Oxfam-Solidariteit, Oxfam-Wereldwinkels, 11.11.11 – de koepel van de Vlaamse Noord-Zuidbeweging, FOS, Broederlijk Delen, Vrede, het Vlaams Palestina Comité en CODIP (Centrum voor Documentatie en Informatie over Palestina) willen gemeenschappelijk actie voeren en programma's uitwerken. En dat doen ze voortaan onder de noemer "Actieplatform voor Palestina".

Hilt Teuwen, projectverantwoordelijke bij Oxfam-Solidariteit voor Palestina, maakt even een stand van zaken op. "Tijdens de vergaderingen van het actieplatform hebben we een basistekst besproken, waar iedereen kon achterstaan. Tegelijk hebben we een reeks

acties afgesproken, die de eerstkomende maanden (tijdens het Belgische EU-voorzitterschap) zullen worden gevoerd. Sinds enkele tijd lopen er twee campagnes, die zowel hier als in Palestina hun belang hebben : een boycotactie tegen de invoer van producten, die in de joodse kolonies worden vervaardigd en de campagne voor de terugkeer van de vluchtelingen" (1).

Wat de eerste campagne betreft, is er een klacht ingediend tegen de grootwarenhuisketen GB (Carrefour), omdat ze producten in de rekken aanbiedt onder het label 'made in Israël', die in werkelijkheid uit de kolonies in de Palestijnse gebieden komen. Deze rechtszaak krijgt zijn beloop op Belgisch en Europees niveau. Binnen enkele maanden valt hier zeker een vonnis.

Voor de campagne 'recht op terugkeer van de vluchtelingen' is een groep van internationale juristen aan het werk, die een reeks documenten aan het voorbereiden is.

Op basis daarvan moet er voldoende internationale druk kunnen worden uitgeoefend en wordt er aantal zeer precieze dossiers van vluchtelingen aangelegd, die tijdens internationale forums op tafel zullen komen. Deze juristen hebben nauwe contacten met het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties. In de eerstkomende maanden heeft in Brussel het derde werkatelier plaats van Badil (Resource Center for Palestinian Refugee & Residency Rights) en het netwerk van activisten, dat rond de vluchtelingenproblematiek werkzaam is (2). De deelnemers zullen ook contacten hebben met Belgische en Europese politici. Deze twee campagnes, die aanvankelijk gericht waren tot een breed publiek (met petitiekaarten en brieven aan de Belgische en Europese politieke instanties), zijn op dit ogenblik in een nieuwe fase getreden : vanaf nu zijn vooral de experten aan het werk."

"Sinds de actie 'Een Vliegtuig voor Gaza' in maart van dit jaar," zegt Hilt Teuwen, "is er elke vrijdag, op de middag, een prikactie voor de Israëlsche ambassade in Brussel. Een kleine groep vat er telkens post met borden waarop de VN-resoluties worden vermeld, waarvan de Palestijnen de onmiddellijke toepassing eisen. En zo lang hier geen concreet antwoord op komt, gaat deze actie door."

"Het actieplatform heeft inmiddels ook een studie besteld naar de praktijken van twee belangrijke Belgische bedrijven, die banden hebben met de joodse kolonies en de Palestijnen rechtstreeks schade berokkenen. Zodra blijkt dat deze twee dossiers waterdicht zijn, starten we zeker een campagne".

En tenslotte wordt volop gewerkt aan een heel concrete solidariteitsactie. "Wij hebben aan een van onze Palestijnse partners gevraagd ons olijfolie van hoge kwaliteit te leveren, die in kleine flesjes als solidariteitsproduct zal worden verkocht. Met de opbrengst van deze actie zal deze Palestijnse partner nieuwe olijfbomen planten, ter (gedeeltelijke) vervanging van de bomen die de Israëlsche bezettingstroepen sinds het begin van de tweede intifada moedwillig en bij wijze van collectieve straf hebben omgehakt".

Fabrice Kada

(1) Oxfam-Solidariteit en de twee solidariteitscomité's (Vlaams Palestina Comité en Association belgo-palestinienne) hebben deze twee campagnes in 1998 gelanceerd bij het Europees parlement.

(2) De precieze datum van deze conferentie was nog niet bekend bij het ter perse gaan. U kan steeds de agenda op de website van Oxfam-Solidariteit raadplegen : www.oxfamsol.be/nl/agenda/agenda.htm.

SOUAD SROUR AL-MERI DIENDE MEE KLACHT IN TEGEN SHARON

“Eindelijk gerechtigheid, hoop ik...”

In de BBC-documentaire 'The Accused' over de rol, die de Israëlische premier Ariel Sharon in september 1982 heeft gespeeld bij de slachtpartij in de Palestijnse vluchtelingenkampen Sabra en Shatila, zaten schokkende archiefbeelden. De smalle steegjes van beide kampen lagen bezaaid met zwaar toegetakelde lijken van Palestijnse mannen, vrouwen en kinderen. Op een bepaald ogenblik toonde de BBC-reportage de hulpverleners die de doden begonnen te bergen in één van de vele kleine vluchtelingenhuisjes. De muren vol bloedspatten. Een salon met zes levenloze, met kogels doorboorde lichamen. Het waren de vermoorde vader, broers en zusjes van Souad Srour al-Meri. Zij is één van de drieëntwintig Palestijnse en Libanese overlevenden van Sabra en Shatila, die in België een klacht hebben ingediend tegen de Israëlische premier Ariel Sharon. Souad Srour al-Meri heeft inmiddels politiek asiel aangevraagd in België. Een ontmoeting.

Souad Srour al-Meri is moe. De voorbije weken heeft ze haar verhaal tientallen keren moeten vertellen. Negentien jaar na de gruwel van Sabra en Shatila – ze was toen 17 – heeft ze het emotioneel nog altijd heel moeilijk om te vertellen wat er precies met haar, haar familie, de burens is gebeurd in de steegjes van Shatila. Zij zelf werd voor het leven verminkt. Ze loopt heel moeizaam op twee krukken.

Vier dagen horror

“Woensdag 15 september 1982 merkten we hoe de Israëlische soldaten, die Sabra en Shatila omsingelden, lichtbommen begonnen af te vuren. Met die projectielen baadden de kampen 's nachts in het licht. Het was alsof het klaarlichte dag was. Donderdagavond, 16 september, gingen mijn broer Maher en ik enkele vrienden verwittigen en ze vregen om bij ons te komen overnachten. Op straat lagen overal lijken. We vonden één van onze buurmannen, die zwaar gewond op de grond lag. Hij zei ons dat de falangisten al zijn dochters hadden meegevoerd. Thuis vertelden wij aan vader dat er een slachting aan de gang was. Heel de nacht hebben we ons in huis verborgen gehouden. Vrijdagochtend klommen mijn broer Bassam en onze buurvrouw op het dak om te kijken wat er aan de hand was. De falangisten kregen hen onmiddellijk in de gaten. Zij haasten zich snel van het dak af. Maar enkele minuten later bonkten de falangisten al op onze deur. Mijn vader vroeg wie ze waren. “Israëli's”, schreeuwden ze, “wij komen jullie huis

doorzoeken.” Er stonden twaalf, dertien gewapende mannen voor de deur. Aan mijn vader vroegen ze wat hij bezat. Hij zei dat hij een beetje geld in huis had. Dat hebben ze meteen in beslag genomen. Zij eisten ook al juwelen op. Zelfs de trouwring van mijn vader. Een van de mannen sloeg mijn vader zo hard dat heel zijn gezicht onder het bloed zat. Ik kwam tussenbeide en schreeuwde: “Waarom slaan jullie een oude man?”. Daarop sloegen ze mij ook tegen de grond. Wij moesten met zijn allen naar de andere kamer, op één rij met onze gezichten naar de muur. Toen begonnen ze te overleggen of ze ons zouden doden. Mijn jongste zusje, Chadia, (1,5 jaar oud) strekte haar armen en vroeg aan mijn moeder om haar op te pakken. Het kind was bleek van de angst. Plots openden de mannen het vuur. Chadia, mijn jongste zusje kreeg een kogel in haar hoofdje, Hajar (7jaar) en onze buurvrouw waren op slag dood. Mijn drie broertjes Chadi (3 jaar), Farid (8 jaar) en Bassam (11 jaar) stierven ter plaatse. Mijn vader kreeg een kogel in de borst maar was niet onmiddellijk dood. Ik zelf werd ook neergeschoten en ik voelde mij helemaal verlamd. Mijn moeder en mijn zus Nihad (16 jaar) waren niet zo erg gekwetst. Mijn twee broertjes Maher (12 jaar) en Ismail (9 jaar) hadden zich verstopt in het toilet. Nadat de gewapende mannen vertrokken waren, vroeg ik aan mijn moeder om zo snel mogelijk met mijn zus en mijn twee overlevende broertjes weg te gaan en hulp te halen. Ik bleef bij mijn zwaar gewonde vader achter, tussen de bebloede lijken van mijn andere familieleden. Dat was het afschuwelijkste moment uit mijn leven. sAnderendaags rond 10 uur in de ochtend kwamen drie van de gewapende mannen terug. Zij waren hun buit vergeten. Ze zagen dat ik nog leefde. Ze begonnen mij uit te schelden en te vernedern. Ze zegden: “Kijk wat we met jou gaan doen voor de ogen van je vader.” Toen begonnen ze mij één na één te verkrachten. Daarna vuurden ze in mijn rechterhand en vertrokken. Mijn vader was stervende. “God sta mijn dochter bij,” smeekte hij. Dat waren zijn laatste woorden. Later op de avond zijn ze nog eens teruggekeerd. Zij waren razend toen ze merkten dat ik nog steeds in leven was. Ze openden opnieuw het vuur. Ik werd aan het hoofd geraakt en verloor het bewustzijn. Het gemiauw van de katten, die rond de lijken draaiden heeft me die nacht opnieuw tot het bewustzijn gewekt. Met mijn ongeschonden hand trachtte ik alle lijken te bedekken. Maar dat lukte me niet. Zondagochtend, 19 september heeft een Libanese soldaat mij gevonden. Hij zelf was op zoek naar familieleden. De soldaat bedekte mijn naakte lichaam met zijn jas en nam mij mee. Overal in

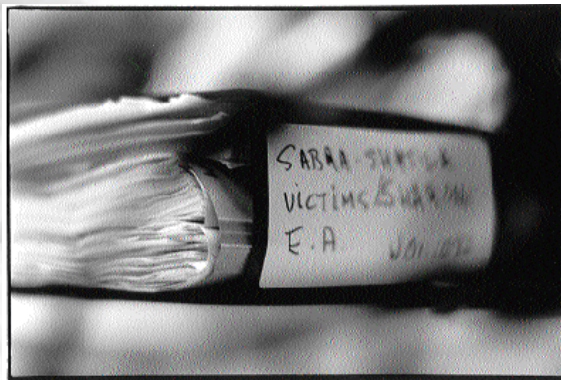

Shatila zag ik de lijken liggen. De soldaat bracht me naar de post van het Rode Kruis, waar ze me onmiddellijk kunstmatig begonnen te beademen. Daarna brachten ze me naar een ziekenhuis, waar ik geweigerd werd. Uiteindelijk hebben ze me naar het Amerikaans universitair ziekenhuis van Beiroet gebracht."

Niemand hoeft nog te zwijgen

"Voor mij blijft het moeilijk dit gruwelverhaal steeds weer opnieuw te vertellen," zegt Souad Srour al-Meri. "Maar niemand van ons hoeft nog langer te zwijgen. Alle overlevenden van Sabra en Shatila moeten hun verhaal doen. Ik had na 19 jaar niet veel hoop meer dat de verantwoordelijken van deze gruwel ooit nog vervolgd zouden worden. Ik was onmiddellijk bereid mee een klacht in te dienen. Nog veel meer slachtoffers zullen in de nabije toekomst dezelfde stap zetten.

Generaal Sharon is de eerste die verantwoording moet afleggen en met hem Elie Hobeika, de leider van de falangistische militie."

Foto's : Tineke D'haese

Is ze dan niet bang voor wraakacties van de falangisten, die nog steeds in Beiroet aanwezig zijn? "Natuurlijk zijn wij bang. Vijanden blijven vijanden en ze kunnen je op ieder ogenblik weer kwaad doen. Maar dat mag ons niet beletten met deze zaak door te gaan."

Voor de Palestijnse vluchtelingen blijft overleven in de kampen van Libanon een zware dagtaak. "Ik probeer voor mijn moeder te zorgen. Met wat ambachtelijk werk tracht ik de eindjes aan mekaar te knopen. Maar in Libanon hebben wij geen enkele toekomst," zegt ze.

"Voor de Palestijnen zijn er geen jobs. Op alle vlakken worden we gediscrimineerd. Wie ziek is moet niet hopen op aangepaste medische verzorging, want niemand van ons kan die betalen. Voor gehandicapten, zoals ik, is het nog moeilijker. Normaal zouden we in Libanon, na meer dan vijftig jaar toch maatschappelijke en politieke rechten moeten krijgen. Maar we krijgen helemaal niets. De enige echte oplossing voor ons is de terugkeer naar Palestina. Dat leeft sterk onder alle Palestijnen in Libanon, zelfs onder de jongsten."

Geen toekomst meer in Libanon

Is die terugkeer op korte termijn haalbaar, wil ik weten. "Misschien maakt mijn generatie dit niet meer mee. De volgende generatie wel. In ieder geval gelooft niemand

van ons in het zogenaamde vredesproces. Dat is loos gepraat. Israël wil geen vrede met ons. En alleen ons verzet zal hieraan iets veranderen. Ik kan het alleen maar herhalen : wij hebben geen toekomst in Libanon. Wij leven in onmenselijke omstandigheden. In Shatila leven zes tot zeven families in één klein huisje.

Het is ons verboden om te bouwen en onze huizen te herstellen. Bouwmaterialen mogen de kampen niet in. Het UNRWA, de VN-organisatie voor de Palestijnse vluchtelingen, heeft steeds minder middelen ter beschikking. Het UNRWA helpt alleen nog mensen met heel ernstige ziekten. De andere moeten zich maar behelpen. Ook op het vlak van het onderwijs wordt het voor de Palestijnen met het jaar moeilijker. Het UNRWA heeft alleen maar lagere scholen. Onlangs is er eindelijk een middelbare school geopend in Tripoli in Noord-Libanon. Maar dat is ruim onvoldoende.

De Palestijnen die hun kinderen naar een middelbare school willen sturen, zijn aangewezen op de zeer dure Libanese scholen. Steeds meer Palestijnse kinderen krijgen geen fatsoenlijke opleiding meer. Wij leven voortdurend in de grootste onzekerheid.

Al jaren gonst het van de geruchten om de Palestijnse kampen in Beiroet (Sabra, Shatila en Bourj el Barajneh) met de grond gelijk te maken. De Libanese overheid is ons liever kwijt dan rijk. En wat moet er dan van ons? Gaan ze ons naar Syrië sturen? Moeten we terug naar het zuiden van Libanon? Niemand weet het. Ik hoop echt dat onze klacht tegen Ariël Sharon eindelijk gerechtigheid zal doen geschieden. Want dit had al veel langer moeten gebeuren."

Wim de Neuter

Directe Israëlische inmenging

De advocaten van de burgerlijk partij in de zaak Sharon, Luc Walley, Michaël Verhaeghe en Chibli Mallat reageren met ontzetting op de beslissing om het onderzoek tegen Sharon en andere beklagden stop te zetten. Op 9 september reageerden de drie advocaten in een mededeling : "op 31 juli en 2 augustus 2001 heeft de *staat Israël* per brief, via zijn raadsman Hirsch *rechtstreeks contact* opgenomen met de onderzoeksrechter en hem gevraagd zijn onderzoek te stoppen en zich onbevoegd te verklaren. De raadslieden van de burgerlijke partij zijn van mening dat het *onaanvaardbaar* is dat een *buitenlandse staat* direct tussenkomt in een onderzoek, in plaats van de gebruikelijke diplomatieke kanalen te kiezen. Het wetboek van strafvordering bepaalt dat *enkel de betrokken partijen, d.i. het parket, de slachtoffers en de beschuldigde of verdachte* zich met een verzoek tot de onderzoeksrechter mogen wenden. Het aanvaarden van een rechtstreekse interventie door een buitenlandse staat schept een gevaarlijk precedent."